

Tittel: Forsiktig musikkteater

Ingress: Musikk-figurteater for barn, om individualisme, erkjennelse og tilhørighet.

Elisabeth Leinslie

Teater Joker med ”Trillefolket”

Fritt etter Tore Renbergs ”Trillefolket – hvor ble det av Kjartan?”

Regi: Niels Peter Underland

Dukkemaker: Ragnhild Gjems

Med: Haakon Strøm, Kari Ramnefjell, Nils Petter Mørland

Musikk:

Black Box Teater

Tore Renbergs barnebøker har de siste årene blitt til teater i Teater Jokers regi. I 2003 med ”Hando Kjendo” - en forestilling som er spilt helt frem til september i år rundt om på skoler og teatre i landet. Nå setter de opp ”Trillefolket”, basert på Renbergs bok ”Trillefolket – hva hendte med Kjartan?” (2002). En filosofisk barnebok som tar opp spørsmål angående bl.a. ensomhet, savn, individualisme, tilhørighet og erkjennelse. I Teater Jokers musikk-figurteater har mye av undringen i barnefilosofien gått tapt. Det lystige trillefolket er så lystig at enhver ettertanke virker vanskelig. Samtidig er de altfor forsiktig lystige, noe som røver oss for den potensielle, skeive, herlige og ofte absurde, barnehumoren.

Trillefolket er utrydningstruet, men like fult er deres motto ”Hurra for verden!”. Og deres oppgave i livet er å reise rundt i verden for å muntre opp folk. De er uatskillelige, men nå ønsker en å bryte prinsippet om samhold. Kjartan ønsker å utforske individet i seg – ikke bare være en i mengden. Og det er Kjartan og hans venn Marioukas opplevelser og tanker om det å være alene forestillingen hovedsakelig handler om.

Trillefolket er et folk som nesten ser ut som store appelsiner. De er runde, de er oransje, og de triller mer enn de går. De fremstilles som dukker, med store ekspressive hoder og runde kropper uten armer og ben. Gjennom dukkenes utseende fremstilles trillefolket som fem forskjellige individer, med mange likhetstrekk. Blant annet har de samme farge, samme vemodige uttrykket, og det samme flodhestlignende utseende. Gjennom spillet fremstilles de som en homogen mengde. Dukkeførerene verken skaper nok liv i dukkene, eller tilegner dem stemmer og bevegelser forskjellige nok til at vi forholder oss til dem som individer. Denne motsetningen fører til at det er vanskelig å identifisere seg med karakterene.

I barneteater er det vanlig at aktørene skaper engasjement ved å gå i dialog med publikum. I ”Trillefolket” er det tidlig tilløp til dialog med barna. Men dette dør ut da de ivrige svarene fra barna ikke tas imot og videreføres i spillet. Jeg opplevde dette som både

upedagogisk og lite heldig for kommunikasjonen med publikum generelt. Samtidig påvirker det dynamikken i forestillingens dramaturgi. En dramaturgi som i seg selv virker både flat og urytmisk. Den preges av forsiktighet og kunne sårt trenge barnas energirike innspill.

Anmeldelsen er basert på skoleforestilling 25.oktober